

portal

La desigualtat mata

Maria Dantas

Diputada d'Esquerra Republicana al Congrés espanyol

@_Maria_Dantas_

Em sembla impossible centrar aquest editorial en altres eixos que no siguin la pandèmia del coronavirus, la naturalització de la construcció social i institucional de les desigualtats i les seves conseqüències palpables en la vida de la gent. Vivim en una societat desigual, ja sigui en condicions de vida o en condicions d'oportunitat, i molt sovint, aquestes desigualtats passen per un procés de naturalització i negació, i incideixen directament en la creació i execució de polítiques públiques.

La radicalització de la pobresa i les injustícies venen associades a una realitat molt determinada pel racisme, la xenofòbia, el gènere, la classe social, l'edat, la situació administrativa de les persones, entre d'altres factors, que obliguen a una enorme part de la població a viure en els marges de la societat. Tot això no és una conseqüència de la desigualtat, sinó allò que l'estructura, és a dir, els factors que la determinen.

I en aquest temps immersos en la pandèmia en tenim molts exemples: la manera com s'ha obviat el gènere en els estudis de salut; o la invisibilització social i institucional de la

major incidència de la Covid-19 en els barris més precaritzats; la falta d'anàlisi d'impacte sobre igualtat ètnica-racial per a identificar elements discriminatoris i causants de desigualtat en la presa de decisions, per a l'efectiva aplicabilitat de polítiques públiques —un exemple clar és l'Ingrés Mínim Vital (IMV)—, entre molts d'altres. Tot això explica, amb dades estadístiques, a qui s'ha deixat enrere, a qui s'ha pogut protegir davant la pandèmia, qui ha hagut de continuar treballant mentre l'enorme majoria quedava confinada amb l'Estat d'Alarma, qui s'ha pogut vacunar, i finalment, a qui deixem morir. L'Albert Camus (1913-1960) tenia raó quan va dir que les pitjors epidèmies no són les biològiques, sinó les morals.

Vull posar l'accent en la infància, perquè Catalunya concentra la major població d'infància migrant de tot l'Estat espanyol, i d'acord amb l'informe «Crecer sin papeles en España» elaborat per Save the Children i Fundació PorCausa, a tot l'Estat hi ha 147.000 persones migrants menors d'edat que viuen en situació d'irregularitat. És un fet que té un impacte directe en la pobresa

infantil, en l'accés a l'habitatge, en l'educació, en la salut, en la protecció, en l'accés al sistema de justícia, en l'oci... En definitiva, no tenir papers comporta no existir per a les institucions.

Us convido a llegir els articles d'aquest número de la revista Eines amb indignació i amb ganes de rebel·lar-vos, d'exigir protecció i garantia dels drets de tothom en una futura època postpandèmia. ■